

RefErdő *Áldás, békesség!*

A monorierdői reformátusok hírlevele

III. évfolyam, 5. szám

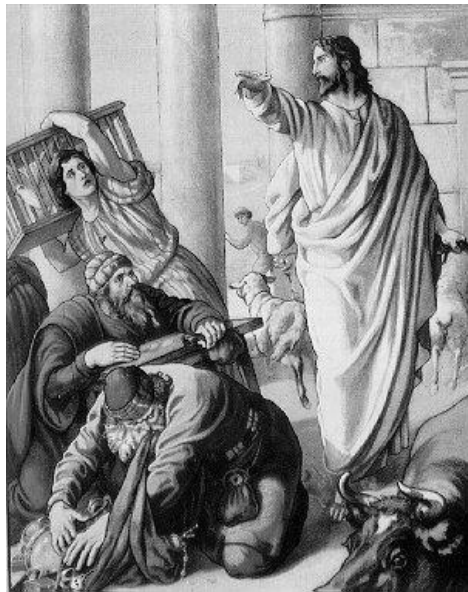
2015. október

Az Ige körül...

„Jézus így felelt nekik: Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem. Ezt mondták rá a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted? Ő azonban testének templomáról beszélt. Amikor azután feltámadt a halálból, visszaemlékeztek tanítványai arra, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.” (Jn 2,19-22)

Emlékből élet, vágyból valóság

Kamasz koromban nem szerettem sapkát fölvenni. Ezért aztán többször kikaptam édesanyámtól, amikor utólag meglátta, hogy valahonnan sapka nélkül jövök a mínusz fokok ellenére is. Mennyire tudtam haragudni rá ezért! Nem sokkal később, amikor ő meghalt, sokszor indultam el úgy otthonról, hogy visszafordultam, s vártam, hogy egy hang utánam szól, figyelmeztet. De már csak a csönd kiáltott utánam. Így hát visszamentem sapkáért. Mert eszembe jutott, hogy édesanyámnak igaza volt: ő nem az egómat akarta letörni, nem rám haragudott, hanem érttem. Csak azt akarta, hogy ne fázzak meg, vagy ne hulljon ki a hajam a hidegtől. A javamat akarta, s ez az akarat holtá után talán erősebben hatott, mint életében. Sok egyéb dologban is észrevettem aztán, hogy mindazok a rokonaim, akik életükben jó tanácsot adtak, de nem fogadtam meg, később, haláluk után ezek mentén a tanácsok

mentén mégis hatottak az életemre, mert azok alapján hoztam meg döntéseimet. Visszaemlékeztem ugyanis, hogy sokszor nem indulatból szóltak nekem, hanem csak a javamat akarták.

Jézus megjelenik a templomban, de nem várt módon, indulatosan nyilvánul meg. Mondhatjuk: botrányosan. Kiúzi mindazokat a templomból, akik azt nem rendeltetésszerűen használják. Persze, akkor ezt a kiúzott galambárusok és pénzváltók nem egészen így látták. Az ő vallásos gyakorlatuknak része volt az, hogy a forgalomban lévő pogány pénznemet templomi sekelre váltásák, ill. áldozathoz szükséges állatokat értékesíthessenek. A templom tisztsága és a szertartás elvégezhetősége hajtotta tehát őket, amiből azért jócskán tettek szert haszonra is. S ez a haszon észrevétlenül átvette az irányítást tetteik fölött. Már nem Isten tisztelete, hanem saját egzisztenciájuk építése vezérelte cselekedeteiket, amit eképpen kegyes köntösbe bújtathattak. Már nem bűnbánatot gerjesztett szívükben az áldozati állat látványa, hanem a kapzsiság örömét.

Éppen ezért amikor Jézus szigorúan lép föl, haragot és indulatokat vált ki a jelen lévőkből. A magukat szuperkegyesnek tartó zsidók rögtön meg is kérdezik tőle, hogy mi alapján van joga ezt tenni? Mutasson nekik jelt! Az Úr válaszként előremutat egy emberileg fölfoghatatlan csodára, amit sem akkor, sem most nem értenek és hisznek sokan: *„Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.”* János, az evangélista meg is magyarázza, hogy *„testének templomáról beszélt”*, a feltámadás harmadnapra bekövetkező csodájáról. Arról a csodáról, ami nemcsak Jézus életében fordulat, hanem minden ember számára ígéret. Arról, hogy Jézust ugyan megölik, meghal, teste a sírba kerül, de három nap múltán újra élni fog! Arról, hogy aki ezt elhiszi, annak ez a csoda a saját életében is valóság lesz. Az Úr Jézus itt azt az örömhírt hirdeti meg előre, amit azóta is minden vasárnap, minden templomban hirdetünk.

Minden templomban, tehát abban a templomban is ezt fogjuk hirdetni, aminek alapkövét ma fogjuk elhelyezni. Ezt kell hirdetni, mert a templomnak és a gyülekezetnek ez ad értelmet, de csakis ez adhat értelmet minden emberi életnek. A feltámadás a mi javunk, mert a mi halálunkra gyógyír és válasz életünk legnagyobb kérdésére és kétségére. A veszély azonban ma is valós. Mi is félreérthetjük – ha akarjuk – Jézus szavait és életét. A mi figyelmünk is ráterelődhet pusztán a kőből épült templomra, ahogyan a zsidóké is: *„Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted?”* A zsidó előljárók csak az épületet látták maguk előtt, de arra a csodára, amire

az rámutatott, vakok voltak.

A mi templomunk – reméljük – nem negyvenhat évig fog épülni, de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy a harmadnapra föltámadt Urat hirdesse! Ha nincs hit a feltámadásban, akkor nem lesz külön ez a templom sem a jeruzsálemnél, ahol egész másról szóltak a templomi cselekmények. Nem az a lényeg, hogy milyen építészeti eljárással, mennyi pénzből és mennyi idő alatt épül majd fel, hanem az, hogy benne találkozhassunk a Feltámadt Úrral, s nyerhessünk vigasztalást, amikor gyászolunk, s erősödünk a reménységünkben, hogy mi is feltámadunk hitben elment szeretteinkkel együtt.

El kell jutnunk oda, hogy eszünkbe jussanak Jézus szavai, tettei is! A templomépítés egy vágy valósággá válása. Az Úr Jézus Krisztus szavai viszont az emlékezés által lesznek szintén valósággá, amely halála és feltámadása után hat az életünkre. Így emlékezünk feltámadására, hogy az emlékből valóság lehessen szeretteink és a mi életünkben is!

Lénárt Tibor

Templomot építünk

Szilárd alapot vetve

Évtizedes álom kezd valóra válni Monorierdőn, ahol október 4-én ünnepélyesen lerakták a református gyülekezeti ház és templom alapkövét. A szórványgyülekezet épülő lelki otthonában a település lakói az egész közösség összetartásának szimbólumát látják.

Isten hűségének és szeretetének a megpecsételése az alapkövetétel – mondta Bogárdi Szabó István dunamelléki püspök, a Zsinat lelkészi elnöke az ünnepi istentiszteleten. A püspök a református bibliaolvasó kalauzban aznapra kijelölt Ige alapján prédikált: Mert más alapot senki sem vethet a meglévő kívül, aki Jézus Krisztus. (1Kor 3, 11) „Szilárd alapot kell vetni, értették ezt a korinthusiak is, különösen azért, mert Korinthust egyszer egy nagy földrengés földig lerombolta és elpusztította. Isten mind-

annyiunk életét szilárd alapra akarja ráhelyezni. Minden nyomorúságunk abból fakad, hogy folyamatosan letérünk erről az alapról. Az ember szellemi

lény, ahogy vagyunk ebben a világban, az életünk folyamatosan a reménység dimenziójában játszódik. Ha a reménységünk nem megalapozott, akkor illúzióvá válik. Ilyenkor haragszunk Istenre, mert nem teljesíti a kívánságainkat. Ez abból támad, hogy nem krisztusi alapon áll az életünk. Pedig nincs is más alap, csak ez az egy szilárd. Isten a Krisztusért öröktől megbékélt velünk. Szeret bennünket. Kérdés, hogy erre építjük-e az életünket, és az is, hogy pontosan mit is építünk rá. Isten szabadságot ad a gyermekeinek – azt mondja az apostol, lehet erre az alapra aranyat, drágakövet, fát, szénát, pozdorját építeni. Vályogból is lehet szép templomot építeni, a kérdés nem ez, hanem hogy megfelel-e a krisztusi minőségnek a mi életünk" – fogalmazott igehirdetésében a püspök.

A monorierdői református gyülekezet évtizedek óta Monor szóránya, Vladár István, a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség lelkipásztora ismertette a gyülekezet történetét. Mint mondta, a monorierdei tanyavilág hitvalló reformátusai már a huszadik század elején bejártak a monori istentiszteletekre hét-nyolc kilométeres távolságból.

A földosztások idején kaptak ugyan telket a szórányban élő katolikusok és a reformátusok is, ám azt az 1948-as államosításkor el is vették tőlük. A kálvinista hívek a helybeli evangélikusokkal együtt szövögették egy közös templom felépítésének álmát. Ekkoriban többnyire házaknál tartották az istentiszteleteket. A református közösség a monori gyülekezet szóránya lett, és azt fontolgatta, vesz egy házat a településen, amely otthont adna összejöveteleinek. A terv megíúsult, ám a katolikusok a nyolcvanas években engedélyt kaptak, hogy egy örökségül kapott épületet imádkozásra alkalmas helyé alakítsanak, így gyakorlatilag megépült a település első temploma. Ebben kaptak helyet az evangélikusok és tizenöt évvel ezelőtt a reformátusok is. A saját templom vágya azonban tovább élt bennük, és mivel időközben vissza is kaptak egy darabot egykori tulajdonukból, és vásároltak is telket, sikerült kialakítaniuk egy templom, valamint egy hozzá tartozó kert és parókia megépítésére alkalmas területet.

Vladár István beszélt az épülő gyülekezeti ház alapkövéről is. „Az 1970-es évek elején a négyes főút építésein egy közelben dolgozó szerkezet két méteres mélységből köveket forgatott ki a földből. A legszebbnek talált követ elvitték a monori református templomhoz, ahol akkor épült a lelkészlakás. Ez a kisebbik darabja annak a kőnek. Azt szimbolizálja, hogy a monor-kistemplomi református gyülekezetből táplálják a kisebbik gyülekezeti részt, a monorierdői gyülekezetet és annak gyülekezeti háza, temploma.”

„Az alapkövet ott találták, ahol annak idején a településünk is állhatott, így a múltat szó szerint egybeépítjük a jellel és a jövővel. Ezekben a percekben százezrek várnak templomra vagy közösségi házra. Szent kezdete ez a nap annak a jövőnek, amelyet Isten jól ismer, mi azonban még nem, Ő mégis ránk bízta ezt a feladatot” – fogalmazott Szent

Béla polgármester köszöntőjében, melyet a monorierdői református gyülekezet tagjaként is mondott el.

Az ünnepségen hálát adott Gulyás László nyugalmazott lelképásztor is, aki egykor bicikkel járt ki a szórványba családokat látogatni, istentiszteleteket tartani. Mint mondta, ötvenkét évvel ezelőtt kezdte meg szolgálatát itt, jól emlékszik arra, amikor a gyülekezeti

házzal csak álmodtak a helyiek. Isten ajándékként és csodaként éli meg, hogy most itt állhat – mondta. „Csoda, hogy ebben a világban templom épülhet, nem a magunk, hanem Isten dicsőségére. Hiszem, hogy ez az építés bizonyágtétel is. Mi elmegyünk, a cselekedeteink eltűnnek – az Isten dicsősége mindörökké megmarad.”

A monorierdői reformátusok épülő gyülekezeti hajléka valódi otthon lehet, amely segíti az összetartozás-érzést a településen – fogalmazott Pogácsás Tibor államtitkár, a monori református gyülekezet tagja. Mint mondta: „Az otthon az emberi közösség jelenti, vagyis akkor vagyunk otthon, ha jól kijövünk egymással. Ez a majdani épület az itt élőket kapcsolja majd egymáshoz, ami teret biztosíthat a találkozásra.”

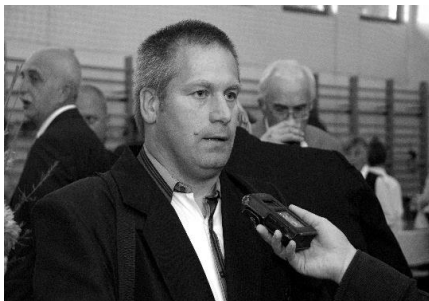
Megszólítottunk néhány gyülekezeti tagot és a monorierdőiek lelkipásztorát is.

„Szívvel-lélekkel vagyunk itt a gyülekezetben, én magam is szárnyalok, annyira szeretem csinálni, amire épp szükség van, ahogy mások is. Nagy reményekkel indulunk a jövőnek” – mondta Nádháziné Abuczki Erzsébet presbiter. „Jó lenne, ha többen eljőnének közénk, mert laknak még itt szép számmal reformátusok. Mi próbálunk kapcsolatot teremteni mindenki-vel és hívogatni istentiszteletre, biblia-

óra, egyéb alkalmakra.”

Mérföldkő ez a nap a gyülekezet életében – mondta kérdésünkre Gáspár József gyülekezeti tag. „Ez egy összetartó közösség, mindenben együtt szolgálunk az Úrnak, és egyedül Ővé a dicsőség mindenért. A gyülekezeti ház építése lelkileg is építi a gyülekezetet, mert a jövőben lesz egy hely, ami összetartja a közösségünket.”

Egyedülálló módon még elsőéves teológusként lett exmisszus Lénárt Tibor monori segédlelkész, aki mint mondja, együtt nőtt föl a monorierdői gyülekezettel. Ma már teljes munkaidejében végzi a szolgálatot a településen: igét hirdet, hittanórákat tart, családokat látogat, ifjúsági munkát végez. Évek óta végez pásztori szolgálatokat, így a kis közösség az utóbbi években nagyobb figyelmet kap. Ez meglátszik a gyülekezet létszámbeli növekedésében is, évről évre többen konfirmálnak, köztük felnőttek is. A növekedés jele, hogy a kismamák és az ifjúsági csoport is igényelne rendszeres összejöveteleket, ezért is van szükség gyülekezeti ház építésére. Noha szívesen látják a katolikus templomban a reformátusokat, a három gyülekezetnek helyt adó épületben kényszerűségből kora reggeli időpontra tett istentiszteletre sokan nem jutnak el. „A keresztyén ember életének a csúcspontja a vasárnapi istentisztelet, hiszen az a mennyei dicsőítés előízét mutatja meg. Hisszük, hogy az Úristen ki fogja munkálni az itteniek szívében, hogy az legyen a legfontosabb számukra, hogy eljöhessenek vasárnap az istentiszteletre” – mondta Lénárt Tibor.

A lelkész hozzátette: a református lelki ház szimbolikus jelentőséggel bír majd. „Az épület jelzi majd, hogy Monorierdő 4500 lelkes településén van egy élő református közösség. Egy olyan református közösség, amelynek a hitére és összetartozására rá lehet építeni az egész közösség életét. Gyökértelen településről van szó ugyanis, főként a keleti országrész-
ből, Erdélyből, valamint Budapestről költöztek ide emberek. Elszakadtak saját gyökereiktől, és nem ismerik egymást. Építhetünk vízvezetékot, leaszfaltozhatunk minden utat, halálra van ítélve az a közösség, ahol nem hitre épül a közösségi élet. A gyülekezetünk érzi azt a felelősséget, hogy nemcsak a monorierdői reformátusság sorsa, hanem egész Monorierdő jövője múlik azon, hogy mi hogyan tudjuk megélni a körülöttünk lévőkhöz a hitünket.”

Az alkalomhoz méltó ünnepség monoriak és monorierdőiek fáradhatatlan munkájáról tanúskodott.

A gyülekezeti ház és a templom két lépcsőben épül majd meg Monorierdőn. Először a gyülekezeti házat húzzák fel a lelkési hivatással, egy vizesblokkal és egy kis-, illetve nagyteremmel, amelyeket egybenyitva már istentiszteleti helyként használhatnak a reformátusok addig is, míg össze nem gyűlik a templomra szánt összeg. A délpesti egyházmegye gyülekezetei kétszer is adakoztak a monorierdői templom építésére,

az egy-egy éven át tartó gyűjtésből összesen hárommillió forint gyűlt össze. Ez már elég volt a tervezők kifizetésére és a pályázati önrészre. A Délpesti Egyházmegye és a Dunamelléki Egyházkerület támogatásával, valamint állami forrásból érkező támogatással ősszel megkezdődhet a földmunka, az alapozás, majd az építkezés. Az első fázisban a szerkezetkész épület készül el, egyelőre nyílászárók nélkül. Imádsággal várják a folytatást – mondják a monorierdőiek. A Kecskemét mellett található Helvécia temploma ihlette meg a gyülekezetet, a sajátjuk megtervezésére Czégány Sándor építészrt kérték föl.

Az anyagi áldozathozatal a gyülekezet részéről is példaértékű – számolt be Lénárt Tibort. „Vannak testvéreink, akik a saját családi házuk felújításáról mondtak le azért, hogy téglajegyvet vásároljanak, egy ki tudja, mikor fölépülő templom számára. Hiszen amikor ezeket megvették, még nem volt sem terv, sem építési engedély. De nem csak gyülekezeti ügy ez az építkezés, mert sokan támogatnak bennünket itt, Monorierdőn, akiknek egyébként nincsen köztük a reformátussághoz, de fontosnak érzik, hogy egy templom jelt adjon egy élő közösségről. Monorierdő nagy része nem a tehetős társadalmi rétegekből tevődik össze, éppen ezért is kicsit nehezebb számunkra az építkezés, hiszen ezeknek az embereknek a hozzájárulása egy ekkora beruháznál csepp a tengerben. Mégis megindító tudni arról, hogy vannak, akik havonta megveszik azt az ötszáz forintos téglajegyvet, amikor megkapják a nyugdíjat vagy valamilyen ellátást. Jeremiás példája jut eszembe, akivel az Úristen szántóföldet vásároltat egy olyan történelmi időszakban, amikor éppen a romlás közeledik az ország felé és ezzel jelképezi, hogy fognak még házat építeni ott. Valahol azt érzem, hogy ez a hit munkálkodik nagyon sokakban. Bár nagyon sokáig nem volt jele az építkezésnek, mégis tudtak bízni abban, hogy ez a pillanat is el fog érkezni.”

Ennek ellenére újra és újra vissza kell térnünk arra az alapra, aki a Krisztus, mert ha nem rá épül ez a templom, nem ér az egész semmit – tette hozzá a lelkész. „Az is fejlődés, hogy most már tudunk türelmesek lenni, és elhinni, hogy ugyan nem rendelkezünk még a templom felépítéséhez szükséges minden eszközzel, de ha az Úristen idáig évtizedeken keresztül megsegített bennünket, akkor biztos, hogy be fogja végezni az Ő tervét.”

Jakus Ágnes – Gulyás Eszter (forrás: Parókia Portál)

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap reggel 8 órakor a kápolnában

Bibliaóra: péntekenként este 6 órakor szintén a kápolnában

Reformáció ünnepi úrvacsorás istentisztelet november 1-én lesz, felnőtt konfirmandusaink fogadalomtételével és megáldásával.

A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Presbitériuma

Szerkesztő: Lénárt Tibor segédlelkész (tel.: 30 994-2539; e-mail: monorierdo@reformatus.hu)

www.monorierdo.reformatus.hu